
กักกัน

ประวัติของการกักกัน

วิธีการกักกันมีมาตั้งแต่สมัยยังใช้กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127 โดยตามมาตรา 24 แห่งกฎหมายดังกล่าวบัญญัติถึงโทษให้อยู่ภายในเขตที่อื่นมีกำหนด โดยแบ่งออกเป็น 2 อย่าง คือ (1) ห้ามมิให้เข้าไปในท้องที่หรือจังหวัดที่กำหนดไว้ในคำพิพากษา และ (2) บังคับให้อยู่แต่ในท้องที่หรือจังหวัดซึ่งเจ้าพนักงานฝ่ายตุลาการจะได้กำหนดให้อยู่ โทษให้อยู่ภายในเขตกำหนดอย่างนี้ 2 คือการบังคับให้อยู่ในท้องที่ หรือจังหวัดซึ่งเจ้าพนักงานฝ่ายตุลาการได้กำหนดให้อยู่ นั้น มีลักษณะใกล้เคียงกับการกักกันในปัจจุบัน

นอกจากนี้ยังมีพระราชบัญญัติคัดค้านคนจรจัด และคนที่เคยต้องโทษหลายครั้ง ร.ศ.127 ซึ่งบัญญัติให้ส่งคนจรจัด (ได้แก่ผู้ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง และไม่ปรากฏการหามาหาเลี้ยงชีพ) และผู้ที่เคยต้องถูกลงโทษหลายครั้งไม่เซ็ดหลาบ ไปไว้ต่างจังหวัดตามเวลาที่กำหนด เพื่อเป็นการคัดค้านผู้ประพฤติก่อให้เกิดกลับตัวเป็นพลเมืองดี

ต่อมาในปี พ.ศ.2479 ได้มีพระราชบัญญัติกักกันผู้มีสันดานเป็นผู้ร้าย พ.ศ. 2479 โดยมาตรา 5 ของกฎหมายดังกล่าวบัญญัติว่า "กักกัน คือการเอาตัวไปควบคุมไว้ในเขตซึ่งรัฐมนตรีกำหนดตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อป้องกันการกระทำผิดอันเกิดจากลักษณะของผู้มีสันดานเป็นผู้ร้าย โดยการกักกันตัวไว้ทำการอบรม ฝึกฝนให้เป็นพลเมืองดี มีสัมมาชีพ และให้ถือเป็นโทษอาญาสถานหนึ่ง ซึ่งศาลจะพึงลงโทษ ตามพระราชบัญญัตินี้แก่ผู้มีสันดานเป็นผู้ร้ายเพิ่มขึ้นเป็นอีกโสศหนึ่งต่างหากจากโทษอาญา อันผู้มีสันดานเป็นผู้ร้าย จะต้องรับสำหรับเหตุร้ายที่กระทำไป"

จึงสรุปได้ว่า การกักกันนั้นมีมาแต่ก่อนใช้ประมวลกฎหมายอาญาแล้ว เป็นแต่
ว่าในขณะนั้นเป็นโทษอย่างหนึ่ง แต่เมื่อมาใช้ประมวลกฎหมายอาญาแล้วการกักกันก็มีฐานะเป็น
วิธีการเพื่อความปลอดภัยอย่างหนึ่ง

ลักษณะของการกักกัน

มาตรา 40 "กักกันคือ การควบคุมผู้กระทำความผิดคดีคนร้ายไว้
ภายในเขตกำหนด เพื่อป้องกันการกระทำความผิด เพื่อตัดคนร้าย และเพื่อฝึกหัด
อาชีพ"

การกักกัน มีลักษณะ เป็นการเอาตัวผู้กระทำความผิดคดีคนร้ายมาควบคุมไว้ภายใน
เขตกำหนด และการควบคุมนั้นมีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ

1. เพื่อป้องกันการกระทำความผิด
2. เพื่อตัดคนร้าย และ
3. เพื่อฝึกหัดอาชีพ

วัตถุประสงค์สำคัญของการกักกันก็คือ เพื่อป้องกันการกระทำความผิด การเอา
ตัวไปควบคุมไว้ จึงเป็นการตัดโอกาสไม่ให้ออกมากระทำความผิดอันเป็นความไม่ปลอดภัยแก่
สังคมตลอดระยะเวลาที่ถูกควบคุมอยู่ และเมื่อเอาตัวไปควบคุมไว้ในระยะเวลาที่นานพอควรนั้น
จึงสมควรให้มีการปรับปรุงแก้ไข ตัวผู้ถูกกักกันไม่ให้คิดไปกระทำความผิดอีก โดยการอบรมสั่งสอน
และให้ฝึกหัดอาชีพ

หลักเกณฑ์ที่จะกักกันได้ การกักกันเป็นวิธีการเพื่อความปลอดภัยที่ใช้บังคับเพิ่มแก่ผู้
กระทำความผิดซึ่งถูกศาลลงโทษจำคุก โดยใช้บังคับเมื่อผู้นั้นรับโทษจนพ้นจากโทษจำคุกแล้ว
ก็นำไปกักกันต่อผู้ที่จะถูกศาลพิพากษาให้กักกันได้นั้น จะต้องเป็นผู้กระทำความผิดคดีคนร้าย โดย

มาตรา 41 ให้อำนาจศาลปกครองไว้ว่า กรณีใดพอจะถือได้ว่าเป็นผู้กระทำความผิดคดีนี้ ซึ่งเป็นการวางหลักเกณฑ์เพื่อประกอบการพิจารณาของศาลเท่านั้น เพราะแม้ว่าจะเข้าหลักเกณฑ์ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 41 ศาลอาจจะยังไม่ถือว่า ผู้นั้นกระทำความผิดคดีนี้ และศาลไม่ให้อำนาจกันก็ได้

มาตรา 41 "ผู้ใดเคยถูกศาลพิพากษาให้กักกันมาแล้ว หรือเคยถูกศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือนมาแล้ว ไม่น้อยกว่าสองครั้งในความผิดดังต่อไปนี้ คือ

- (1) ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 209 ถึงมาตรา 216
- (2) ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชน ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 217 ถึงมาตรา 224
- (3) ความผิดเกี่ยวกับเงินตรา ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 240 ถึงมาตรา 246
- (4) ความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 276 ถึงมาตรา 286
- (5) ความผิดต่อชีวิต ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 288 ถึงมาตรา 290 มาตรา 292 ถึงมาตรา 294
- (6) ความผิดต่อร่างกาย ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 295 ถึงมาตรา 299
- (7) ความผิดต่อเสรีภาพ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 309 ถึงมาตรา 320

(8) ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 334 ถึง มาตรา 340 มาตรา 354 และมาตรา 357

และภายในเวลาสิบปีนับแต่วันที่ผู้นั้น ได้รับความพ้นจากการกักกันหรือพ้นโทษ แล้วแต่กรณี ผู้นั้นได้กระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดในบรรดาที่ระบุไว้ในอีกจนศาลพิพากษาลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือน สำหรับการกระทำความผิดนั้น ศาลอาจถือว่า ผู้นั้นเป็นผู้กระทำความผิดคดีครั้ง และจะพิพากษาให้กักกัน มีกำหนดเวลาไม่น้อยกว่าสามปี และไม่เกินสิบปี ก็ได้

ความผิดซึ่งผู้กระทำได้กระทำให้ในขณะที่มีอายุยังไม่เกินสิบเจ็ดปีนั้น มิให้ถือเป็นความผิดที่จะนำมาพิจารณาการกักกันตามมาตรา ๓๓๖

หลักเกณฑ์ในการที่ศาลจะถือว่าเป็นผู้กระทำความผิดคดีครั้ง และศาลอาจสั่งกักกันได้ ดังนี้

1. แยกเป็น 2 กรณี คือ

1.1 เคยถูกศาลพิพากษาให้กักกันมาแล้ว หรือ

1.2 เคยถูกศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุก ไม่ต่ำกว่า 6 เดือน มาแล้ว ไม่น้อยกว่า 2 ครั้ง ในความผิดอย่างใดอย่างหนึ่งที่ระบุไว้ในมาตรา 41 โดยได้กระทำความผิดขณะอายุเกิน 17 ปีแล้ว

หลักเกณฑ์ตามข้อ 1 นี้ หมายความว่า ผู้ที่ศาลจะกักกันได้ต้องเป็นกรณีที่ผู้นั้นเคยถูกกักกันมาแล้ว หรือมีเจตนาที่จะต้องเข้ากรณีตามข้อ 1.2 ซึ่งกฎหมายใช้คำว่า "เคยถูกศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกมาแล้ว" ฉะนั้น เพียงแต่ถูกศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุก จะได้รับโทษจนพ้นโทษแล้ว หรือไม่ได้รับโทษเลย เพราะได้รับอภัยโทษ หรือเพราะหลบหนีจนล่องเลย กำหนดอายุความลงโทษ ซึ่งถือว่าพ้นโทษแล้ว ก็ได้ (ฎีกาที่ 683/2506)

ความผิดซึ่ง ถูกศาลลงโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่า 2 ครั้งนั้น จะต้องเป็น ความผิดฐานใดฐานหนึ่ง ตามที่ระบุไว้ในมาตรา 41 (1) - (8) และใน 2 คดีนั้นจะเป็นฐาน ความผิดเดียวกัน หรือคนละฐานความผิดก็ได้ (ฎีกาที่ 1688/2505) แต่จะต้องเป็นโทษจำคุก ไม่น้อยกว่า 6 เดือน ซึ่งหมายถึงโทษจำคุกชั้นสุดท้าย ตามคำพิพากษา ถ้ามีการเพิ่มโทษหรือ ลดโทษ ก็ต้องเป็นโทษหลังจากคำนวณการเพิ่มลดแล้ว ตัวอย่างเช่น ศาลจะลงโทษจำคุก 6 เดือน มีเหตุเพิ่มโทษ 1 ใน 3 และลดโทษกึ่งหนึ่ง เหลือโทษจำคุก 4 เดือนครึ่งไม่ถึง 6 เดือน คดีนี้ไม่เข้าหลักเกณฑ์ การที่ศาลพิพากษาลงโทษจำคุก 6 เดือนนี้ไม่คำนึงว่า ความจริง จำเลยจะได้รับโทษครบ 6 เดือนหรือไม่ อาจได้รับจริงเพียง 1 เดือน แล้วได้รับอภัยโทษ หรือ อาจได้รับจริงเพียง 4 เดือน เพราะถูกหักวันคุมขังก่อนศาลพิพากษา ก็ยังถือว่าเป็นคดีที่ศาลลง โทษจำคุก 6 เดือน เข้าหลักเกณฑ์ของข้อ 1.2

ความผิดที่กระทำตามที่ระบุไว้ในมาตรา 41 นี้จะเป็นการกระทำความผิดสำเร็จ หรือเป็นเพียงพยายามกระทำความผิด หรือเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิด ก็ถือว่าเป็นการ กระทำความผิดแล้ว ย่อมนำมาเป็นเหตุกักกันได้ (ฎีกาที่ 831/2485, ที่ 1779/2499, ที่ 1475/2508) กรณีการกระทำความผิด 2 คดี ศาลนับโทษต่อกันหรือนับซ้อนกันไป ถือว่าได้ กระทำความผิด และต้องคำพิพากษาให้จำคุกมาแล้ว 2 คดี ซึ่งต่างกับในเรื่องการรอการลงโทษ ผู้ที่ได้รับรอการลงโทษไว้ ต่อมาได้กระทำความผิดภายในเวลาที่กำหนด ถูกศาลเอาโทษที่รอไว้ ในคดีแรกมาบวกกับโทษคดีหลังรวมเป็นโทษที่ผู้นั้นต้องได้รับ กรณีนี้ศาลถือว่าเป็นการถูกศาล พิพากษาลงโทษจำคุกเพียงคดีเดียว ยังไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่ว่าต้องเคยถูกศาลลงโทษจำคุกมาแล้ว ไม่น้อยกว่า 2 ครั้ง ตามข้อ 1.2 นี้ (ฎีกาที่ 775/2504) และที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ โทษจำคุก ไม่น้อยกว่า 6 เดือน ที่ศาลลงแก่ผู้กระทำความผิด ต้องเป็นการลงโทษในความผิดฐาน ต่าง ๆ ที่ระบุในมาตรา 41 ถ้าจำเลยถูกฟ้องคดีเดียวกันว่ากระทำความผิดหลายบทหลายมาตรา ซึ่งความผิดบางฐานที่ฟ้องอยู่ในหลักเกณฑ์มาตรา 41 แต่บางฐานไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ ต้องพิจารณา

ว่าคดีนั้นศาลลงโทษในฐานะความผิดที่อยู่ในหลักเกณฑ์มาตรา 41 หรือไม่ **ตัวอย่างเช่น** จำเลยถูกฟ้องในความผิดฐานบุกรุก และพยายามลักทรัพย์ ศาลพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดจริงตามฟ้อง แต่ให้ลงโทษจำคุก 6 เดือน ในความผิดฐานบุกรุกซึ่งเป็นบทหนักมาตราเดียว จะถือว่าเป็นการลงโทษฐานพยายามลักทรัพย์ควบไปด้วยไม่ได้ จึงยังไม่ถือว่าจำเลยได้ถูกศาลลงโทษในฐานะความผิดที่ระบุไว้ในมาตรา 41 (8) ที่จะกักกันได้ (ฎีกาที่ 646/2506, ที่ 1141/2506)

การที่ศาลพิพากษาลงโทษจำคุก แต่ต่อมาได้รับนิรโทษกรรม ซึ่งมีผลทำให้การกระทำนั้นไม่เป็นความผิดกิติ หรือกรณีที่ได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินกิติ ถือว่าความผิดหรือโทษนั้นถูกลบล้างไป จะนำมาเป็นหลักเกณฑ์ในการกักกันไม่ได้ แต่มีข้อสังเกตว่า พระราชบัญญัติล้างมลทินนั้นลบล้างเฉพาะโทษ การกักกันมิใช่โทษ จึงมิได้ถูกลบล้างไปด้วย ถ้าผู้ที่เคยถูกกักกันมาแล้ว แม้ต่อมาจะมีการล้างมลทิน การเคยถูกกักกันนั้นยังนำมาอ้างเป็นหลักเกณฑ์ที่จะถูกกักกันอีก ตามข้อ 1.1 นี้ ได้ (ฎีกาที่ 1212/2508)

2. ผู้ที่เข้าหลักเกณฑ์ตามข้อ 1 ถ้าได้มากระทำความผิดอย่างใดอย่างหนึ่งตามทีระบุไว้ในมาตรา 41 ขึ้นอีกภายใน 10 นับแต่พ้นจากการกักกันหรือพ้นโทษ แล้วแต่กรณี และศาลพิพากษาให้จำคุกไม่ต่ำกว่า 6 เดือน สำหรับการกระทำความผิดครั้งหลังนี้ ก็เข้าหลักเกณฑ์ศาลจะกักกัน

จากหลักเกณฑ์ข้อ 2 แสดงว่าผู้ที่จะถูกศาลสั่งกักกัน ต้องเป็นผู้ที่กระทำความผิดอย่างน้อยที่สุด 3 คดี เพราะการที่ศาลจะสั่งกักกันได้ ผู้นั้นต้องเคยถูกจำคุกมาแล้ว 2 คดี และมากระทำความผิดอีกในคดีที่ 3 ซึ่งเป็นคดี เป็นมูลให้ศาลอาจกักกันได้ การกระทำความผิดในคดีหลังนี้ต้องเป็นการกระทำความผิด ตามมาตราใดมาตราหนึ่งที่ระบุไว้ในมาตรา 41 ไม่จำเป็นต้องซ้ำในความผิดเดิม และอาจต่างอนุมาตรากันได้ แต่จะต้องกระทำภายในเวลา 10 ปี นับแต่วันที่พ้นจากการกักกัน หรือพ้นโทษ โขยับนับมาถึงวันกระทำความผิดในคดีหลัง ไม่ใช่นับถึงวันที่ศาลคดีหลังพิพากษา (ฎีกาที่ 957/2509) โขยับนับจากการพ้นโทษ คดีสุดท้ายก่อนที่จะมาทำผิดคดี

หลังสุด ซึ่งศาลจะให้กักกันนี้ แต่ระยะเวลานับแต่พ้นโทษคดีที่ 1 จนถึงวันกระทำความผิดคดีที่ 3 นี้อาจเกินกว่า 10 ปีก็ได้ ตัวอย่างเช่น คดีที่ 1 ศาลลงโทษจำคุก 1 ปี พ้นโทษคดีที่ 1 แล้ว 6 ปี มากกว่าทำผิดคดีที่ 2 ศาลลงโทษจำคุก 3 ปี พ้นโทษคดีที่ 2 มา 5 ปี มากกว่าทำผิดคดีที่ 3 ศาลจำคุก 2 ปี ซึ่งความผิดทั้ง 3 คดี เป็นความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 41 ดังนั้น ศาลคดี 3 จึงกักกันได้ เพราะการกระทำความผิดคดีที่ 3 กระทำหลังจากพ้นโทษคดีที่ 2 มาเพียง 5 ปี แม้ว่าจะหลังพ้นโทษคดีที่ 1 มาถึง 14 ปี ก็ยังอยู่ในหลักเกณฑ์ สำหรับกรณีที่เคยถูกกักกันมาแล้ว และกำลังอยู่ระหว่างการกักกัน ถ้าได้มากกระทำความผิดอีก และยังอยู่ในระหว่าง 10 ปี นับจากการพ้นโทษคดีก่อน ศาลก็สั่งให้กักกันซ้อนอีกได้ (ฎีกาที่ 279/2481) การที่ศาลจะพิพากษาให้กักกันนั้น เป็นดุลพินิจของศาล โดยศาลต้องพิจารณาเห็นว่าผู้นั้นเป็นผู้กระทำความผิดคดีนี้เสียหรือยัง ตัวอย่าง เช่น ลักทรัพย์รับของโจรมาแล้วมาลักทรัพย์ด้วยเหตุฉุกรัตน์อีก 2 ครั้งใน 1 เดือน ศาลเห็นควรกักกัน (ฎีกาที่ 957/2509)

การกระทำความผิดที่จะนำมานับเป็นหลักเกณฑ์การกักกันนั้น ต้องเป็นการกระทำความผิดในขณะที่ผู้กระทำความผิดอายุเกิน 17 ปี ตัวอย่างเช่น คดีแรก ก.กระทำความผิดลักทรัพย์ในขณะอายุ 17 ปี ศาลลงโทษจำคุก 6 เดือน ต่อมากกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ศาลลงโทษจำคุก 1 ปี พ้นโทษแล้วเพียง 6 เดือน มากกระทำความผิดฐานลักทรัพย์อีก และคดีหลังนี้ ศาลลงโทษจำคุก 1 ปี ศาลจะพิพากษาให้กักกันไม่ได้ เพราะความผิดคดีแรกกระทำขณะอายุยังไม่เกิน 17 ปี นำมานับไม่ได้ เท่ากับว่า ก.เคยถูกศาลลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า 6 เดือนมาแล้วเพียง 1 ครั้ง ครั้งแรกไม่นับ

ระยะเวลาที่ศาลจะสั่งพิพากษาให้กักกันนั้น มาตรา 41 ให้ศาลมีอำนาจกักกัน มีกำหนดเวลาตั้งแต่ 3 ปี ถึง 10 ปี คือศาลต้องกำหนดระยะเวลากักกันแน่นอนลงไปว่าเท่าใดตามที่ศาลเห็นสมควร แต่ต้องไม่ต่ำกว่า 3 ปี และไม่เกินกว่า 10 ปี ที่กฎหมายกำหนดระยะเวลาไว้เช่นนี้ ก็เพื่อให้เหมาะสมกับการป้องกันการกระทำความผิด การค้ำค้ำ และฝึกหัดอาชีพ

ให้แก่ผู้รับการกักขัง ถ้าเวลาสั้นไปก็อาจไม่เป็นผลตามกฎหมายประสงค์ ถ้านานเกินไปก็เป็นการเพิ่มภาระให้แก่ผู้ต้องรับการกักกันมากเกินไปเกินสมควร และระยะเวลาที่น่าจะเพียงพอที่ให้โอกาสผู้นั้นออกมาใช้ชีวิตในสังคมภายนอกได้แล้ว

การคำนวณระยะเวลาการกักกัน

มาตรา 42 "ในการคำนวณระยะเวลาการกักกัน ให้นับวันที่ศาลพิพากษาเป็นวันเริ่มกักกัน แต่ถ้ายังมีโทษจำคุกหรือกักขังที่ผู้ต้องกักกันนั้นจะต้องรับอยู่ ก็ให้จำคุกหรือกักขังเสียก่อน และให้นับวันถัดจากวันที่พ้นโทษจำคุกหรือพ้นจากการกักขังเป็นวันเริ่มกักกัน

ระยะเวลาการกักกัน และการปล่อยตัวผู้ถูกกักกัน ให้นับบทบัญญัติมาตรา 21 มาใช้บังคับโดยอนุโลม"

การคำนวณระยะเวลาการกักกัน มีดังนี้

1. ถ้าในขณะที่ศาลพิพากษาให้กักกันผู้นั้น ไม่มีโทษจำคุก หรือกักขังเหลือจะต้องรับ ก็ให้นับวันที่ศาลพิพากษา เป็นวันเริ่มกักกัน เช่น ศาลพิพากษาวันที่ 1 มีนาคม ให้จำคุก 6 เดือน และให้กักกันมีกำหนด 3 ปี ปรากฏว่าจำเลยถูกคุมขังก่อนศาลพิพากษามาแล้ว 8 เดือน นำมาหักจากรยะเวลาจะคุกหมดไปไม่ต้องรับโทษจำคุกอีก ก็ให้เอาตัวไปรับการกักกันเริ่มนับวันที่ 1 มีนาคม เป็นวันเริ่มต้น และจะนับวันคุมขังที่เหลืออยู่อีก 2 เดือน มาหักจากรยะเวลาการกักกันไม่ได้ เพราะไม่มีกฎหมายบัญญัติให้ทำได้เหมือนกับโทษจำคุกและการกักขังแทนค่าปรับ

ถ้าในขณะที่ศาลพิพากษา ผู้นั้นยังมีโทษจำคุก หรือ กักขังที่ยังจะต้องรับอยู่ ก็ให้เอาตัวไปรับโทษจำคุกหรือกักขังจนครบถ้วนก่อน แล้วนับวันถัดจากวันที่พ้นโทษจำคุก หรือพ้นจากการกักขัง เป็นวันเริ่มกักกัน ตัวอย่างเช่น ศาลพิพากษาวันที่ 1 มีนาคม ให้ลงโทษจำคุก 6 เดือน และกักกัน 5 ปี จำเลยถูกคุมขังก่อนศาลพิพากษา 5 เดือน จึงเหลือโทษจำคุกที่จะต้องรับ

อีก 1 เดือน เอาไปรับโทษจำคุกวันที่ 1 มีนาคม ครบ 1 เดือน วันที่ 30 มีนาคม วันกักกัน
เริ่มต้นนับวันที่ 31 มีนาคม

2. ระยะเวลาที่กักกันและการปล่อยตัวผู้ถูกกักกัน ให้นำมาตรา 21 ในเรื่อง
ระยะเวลาจำคุกมาใช้บังคับโดยอนุโลม กล่าวคือ ให้นับวันเริ่มกักกันคำนวณเข้าด้วย และให้นับ
เป็น 1 วันเต็ม โดยไม่คำนึงถึงชั่วโมง ถ้าระยะเวลาที่กักกันกำหนดเป็นเดือนให้นับ 30 วันเป็น
1 เดือน ถ้ากำหนดเป็นปี ให้นับตามปีปฏิทินราชการ เมื่อถูกกักกันครบกำหนดแล้ว ก็ให้ปล่อยตัว
ในวันถัดจากวันที่ครบกำหนด

การฟ้องขอให้กักกัน

มาตรา 43 "การฟ้องขอให้กักกันเป็นอำนาจของพนักงานอัยการ
โดยเฉพาะ และจะขอรวมกันไปฟ้องคดีอื่นเป็นมูลให้เกิดอำนาจฟ้องขอให้กักกัน
หรือจะฟ้องภายหลังก็ได้"

มาตรา 97 "ในการฟ้องขอให้กักกันนั้น ถ้าจะฟ้องภายหลังการ
ฟ้องคดีอื่นเป็นมูลให้เกิดอำนาจฟ้องขอให้กักกัน ต้องฟ้องภายในกำหนดหกเดือน
นับแต่วันที่ฟ้องคดีนั้น มิฉะนั้นเป็นอันขาดอายุความ"

การฟ้องขอให้กักกัน กฎหมายบัญญัติให้อำนาจแก่พนักงานอัยการเท่านั้นที่จะฟ้อง
ได้ ผู้เสียหายไม่มีอำนาจที่จะฟ้องขอให้กักกัน ถ้าผู้เสียหายเป็นโจทก์ฟ้องคดีอาญาเอง และ
พนักงานอัยการเห็นว่า เข้าหลักเกณฑ์ที่จะฟ้องขอให้กักกันได้ พนักงานอัยการก็อาจยื่นฟ้องขอให้
ศาลกักกัน แยกต่างหากจากคดีที่ผู้เสียหายได้ฟ้องไว้โดยอาศัยมาตรา 97 แต่ถ้าเป็นคดีที่พนักงาน
อัยการเป็นโจทก์ พนักงานอัยการอาจขอให้ศาลพิพากษาให้กักกันไปในฟ้องคดีอาญานั้น หรือจะ
ฟ้องต่างหากภายหลังที่ยื่นฟ้องคดีอื่นเป็นมูลให้เกิดอำนาจฟ้อง ขอให้กักกันได้ แต่ต้องยื่นฟ้องภายใน
6 เดือน นับแต่วันฟ้องคดีก่อนนั้น ถ้าไม่มีการฟ้องขอให้กักกัน ศาลจะพิพากษาให้กักกันไม่ได้
เพราะเป็นการพิพากษาเกินคำขอ